

Tittamari Marttinen

Noora

ja nauravat tähdet

Tittamari Marttinen

Noora ja nauravat tähdet

SAGA Egmont

Noora ja nauravat tähdet

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2009, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728046654

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Jättiläisomenoita

- Iiii!

Myöhään eräänä syksyisenä iltana heräsin pihalta kuuluvaan huutoon ja rysäykseen. Ikkunani oli rakosellaan, sillä minusta oli ihanaa hengittää viileää ja kosteaa syysilmaa. Ilma tuoksui omenoille. Asun kerrostalossa, mutta isolla pihallamme kasvaa viisi komeaa omenapuuta.

Näin juuri unta, että omenapuusta mätkähti maahan jättiläisomena. Silloin ikkunani alta alkoi kuulua uikutusta. Säpsähdin hereille, ja nauroin unelleni: eiväthän omenat valita ääneen!

Sen täytyi olla jokin elävä olento. Olikohan se pöllö? Jos puusta oli pudonnut valtava huuhkaja? Joku siellä oli pulassa. Mutta kuka tai mikä? Siitä minun oli otettava selvää.

Vedin villatakin yöpuvun päälle ja avasin ikkunan.

- Kuka siellä?

Nurmikolta ikkunan alta kuului kahinaa ja mutinaa.

- Hei? Äiti? Oletko kunnossa?

Äiti oli kiipeillyt päiväkausia pihan puissa keräämässä omenoita suuriin koreihin. Äiti on meidän talonmies. Hän kerää joka syksy omenat talteen, että koko naapurusto pääsee keittämään herkkullista hilloa.

Mutta ei se kai ollutkaan äiti. Kuka ihme ikkunani alla sitten ryömi? Äkkiä minua tuijottivat pensaasta pyöreät tummat silmät.

- Marcello! minä huudahdin.

Marcello ravisteli tummia kiharoita kasvoiltaan ja katseli valkoisia housujaan, joissa oli nurmikosta tarttuneita vihreitä tahroja. Hän asuu kolmannessa kerroksessa. Hän on kahvila Säihkeen tarjoilija.

- Mistä sinä siihen putosit? Satutitko itsesi?

- Minä vain...

Marcello viittoili tikapuille, jotka olivat nojallaan seinää vasten. Yksi poikkipuu oli napsahtanut keskeltä halki.

- ...mi-minä unohdin avaimen kotiin, Marcello selitti nopeasti. - Olin kahvilassa iltavuorossa ja...

Hmm. Vilkaisin tikapuita tarkemmin. Ylimmällä puolalla roikkui Marcellon värikäs kaulahuivi. Mutta tikkaat eivät olleet hänen oman ikkunansa alla, vaan Peltosen siskosten ikkunan kohdalla.

Koko kortteli tiesi, että kahvila Säihkeen tarjoilija Marcello oli ihastunut Moona Peltoseen. Tai sitten Liisa Peltoseen. Hän ei itsekään ollut varma kumpaan, sillä tytöt ovat identtisiä kaksosia. Tytöt taisivat olla autuaan tietämättömiä koko asiasta.

Pihalta kuului edelleen vaikerrusta.

- Minulla ei ole hätää, Marcello jatkoi, - mutta sinun äitisi makaa maassa tuolla puun juurella, eikä hän taida tuijottaa haaveillen taivaalle. Meidän pitää mennä auttamaan häntä.

Kiipesin avonaisesta ikkunasta pihalle.

- Äiti?

- Ajattelin vain poimia vielä pari omenaa ennen nukkumaanmenoa, äiti selitti jostain hämärältä pihalta. - Jalka lipsahti ja putosin oksalta.

- Miksi et nouse ylös? minä kysyin.

- Minusta tuntuu, etten pääse ylös, äiti kuiskasi hämillään. - En ainakaan omin voimin.

Marcello ja minä ryntäsimme katsomaan, miten hänelle oli käynyt.

Äiti makasi omenapuiden alla nurmikolla selällään, mutta ei tosiaan katsellut haaveillen hämärää taivasta. Hän irvisti kivusta. Hänen ympärilleen oli kierähdellyt omenoita. Äiti näytti punaisessa takissaan ihan jättiläisomenalta, mutta sillä hetkellä ajatus ei naurattanut minua.

- Kohta tulee sade, äiti valitti. Hän yritti liikahtaa, mutta ei selvästi pystynyt.

Marcello ja minä vilkuilimme häntä neuvottomina.

- Kannetaanko me sinut sisään? minä pohdin. - Paras hakea isä avuksi.

Isä kyllä keksisi keinot joka pulmaan. Harmi kyllä, isä oli sikiunessa ja kuorsasi äänekkäästi. Hän piti sekatavarakauppaa nimeltä Puoti, ja hänellä riitti siellä puuhaa, niin että iltaisin hän oli tosi väsyksissä.

En olisi millään raskinut herättää isää, mutta jouduin sen kuitenkin tekemään. Nappasin samalla mukaani taskulampun. Sen valossa isä tarkasteli kulmat rypyssä äidin jalkaa, joka turposi turpoamistaan ihan silmissä. Nilkka oli kuin ilmapallo, ja iho näytti kiristyneen äärimmilleen.

- Äidin jalka poksahuttaa kohta, minä pelästyin.

Marcello huomasi vajan edessä kottikärryt ja kiidätti ne puun alle. Isä ja minä nostimme äidin varovasti kärryihin. Hän retkotti kärryissä vedet silmissä ja mahtui kyytiin juuri ja juuri.

- Kärrätään äiti suoraan sänkyyn, minä sanoin.

- Ei, vaan Riemukuplan takapenkille ja sairaalaan, isä määräsi.

2. Purkkakuplia sairaalan käytävällä

Minä, isä ja Marcello istuimme öisen sairaalan käytävällä. Tuijotimme suljettua ovea, jonka takana äidin nilkkaa tutkittiin. Se oli murtunut aika pahasti. Se ilmeisesti kipsattaisiin. Ihmettelin kyllä, miten niin turvonnut pallo saataisiin mahtumaan kipsiin. Mutta ehkä lääkäreillä oli keinonsa.

Marcello hyräili italialaisia iskelmiä. Minun teki mieli pyytää häntä olemaan hiljaa, mutta en sitten raskinut.

- Onko Moonalla tai Liisalla sinun vara-avaimesi?
kysyin Marcelloilta.

- Eeeiii, Marcello venytteli ja punastui vähän.

- Miksi sinä sitten olit menossa sisään niiden ikkunasta etkä omastasi, jos olit unohtanut avaimen kotiin? minä kyselin.

Marcello vilkaisi minua ilmeellä, joka tarkoitti "älä ole utelias".

- Halusin toivottaa heille hyvää yötä, Marcello sanoi.

Marcello vilkaisi kelloa vähän huolissaan. Hänellä olisi varmaan kahvilassa aamuvuoro. Hän kaivoi taskustaan purkkapakkauksen ja tarjosi minulle purkkaa.

- Ota kaksi, niin opetan sinut puhaltamaan palloja, hän ehdotti.

Minä otin vihreän ja pinkin purkan ja aloin pureskella niitä. Marcello näytti minulle, miten puhalletaan isoja palloja. Hän puhalsi keskittyneesti, ja pallo paisui paisumistaan - kunnes pamahti.

Marcello irrotti purkanpalasen nenästään.

- Ei aina voi voittaa, hän sanoi.

- Voitit ainakin minut, minä kikatin.
- Täällä saattaa mennä pikkutunneille asti ja huomenna on koulupäivä, isä murehti.
- Ei se mitään, sanoin nopeasti. - Voin olla poissa koulusta ja lukea äidille Akkareita, kunhan sen nilkka on kipsattu.
- Jospa minä vien sinut kotiin nukkumaan, isä jatkoi.
- Mutta miten äiti pärjää?
- Paremmin, jos tietää sinun nukkuvan kotona, isä jatkoi.

Sinnittelin jonkin aikaa isän vieressä ja lueskelin vanhoja sarjiksia. Mutta lopulta silmäni eivät millään pysyneet auki.

- Minä nukun täällä, ilmoitin.

Otin penkillä mukavan asennon. Olin jo tottunut sairaalan outoon tuoksuun. Isä levitti takkinsa peitokseni. Nukuin sikeästi ja näin unia suurista, mehukkaista jättiläisomenista.

Kello oli puoli kahdeksan, kun isä ravisteli minut hereille. Hänkin oli nukahtanut ja tuijotti minua silmät laajenneina.

- Noora, sinun on ehdittävä kouluun! Äidin jalka joudutaan leikkaamaan, joten hän ei pääse vielä tänään kotiin.

Käväisin äidin huoneessa, mutta äiti nukkui. Hänen poskensa hehkuivat kuin kaksi punaista omenaa.

- Onnea leikkaukseen, minä kuiskasin.

Minä, isä ja Marcello hyppäsimme Riemukuplan kyytiin. Marcellon piti mennä avaamaan Säihkettä ja hän kutsui minut aamiaiselle.

- Noora ei taida ehtiä, isä sanoi.

- Minulla on ysiaamu! huusin voitonriemuisena.

Hain kotoa koululaukkuni ja harjasin hiukseni.

Katseeni osui jääkaapin ovesta olevaan lappuun:
TORSTAINA LUOKAN OMAT NAAMIAISET!

- Voi ei, voi ei, mutisin puoliääneen. Olin unohtanut naamiaiset. Kiskaisin vaatekaapin auki. En ollut ehtinyt yhtään ajatella, mitä pukisin päälleni... Leijonapuku oli liian pieni, Lumikin mekkoa en todellakaan kehtaisi laittaa. Vedin esiin Batmanasun. Mitä ihmettä sekin teki kaapissani?

Syöksyin äidin vaatekaapille. Siellä oli upea vihreä mekko, jonka hän oli joskus ostanut teatterin kirppikseltä. Sujautin mekon päälleni. Kompastelin sen helmoihin. Kiristin puvun vyöllä vähän sopivammaksi. Ujutin jalkani vihreisiin avokkaisiin. Mekko oli ryppyinen ja kengillä oli hankala kävellä, mutta saivat kelvata. Ilahduin, kun löysin vielä vihreän sulkanaamion, jonka äiti oli ostanut nuorena interrail-reissullaan Venetsiasta. Taisin olla varsinainen yön kuningatar.

Kipitin naamiaispuvussa Säihkeeseen. Marcello tarjoili minulle appelsiinimehua, leipää, hilloa ja kaakaota. Sekä pieniä bebe-leivoksia. En erityisemmin pitänyt bebeistä, mutta kohteliaisuudesta söin yhden, vihreän.

- Huomaatko minussa mitään erikoista? kysyin.

- Hieno mekko, Marcello sanoi.

Minä kikatin tyytyväisenä.

- Eikö olekin!

- Teillä on koulussa naamiaiset? Marcello arvasi.

- Joo, näin on.

Jos en olisi viettänyt yötä sairaalassa, olisin saattanut innostuakin naamiaisista. Olimme harjoitelleet tansseja liikuntatunneilla. Nyt ajatus tanssimisesta ei paljon virkistänyt minua. En enää muistanut flamencon askeleitakaan.

Söin hitaasti, mutta vahdin kelloa. Kymmentä vaille yhdeksän minun oli pakko lähteä. Kadulla huomasin, että